

[paraules que
fan camí.
josep manel
simó]

[En el trajecte des dels Pirineus a la plana de Lleida existeixen certs moments en què el paisatge ofereix una sensació de solitud i tranquil·litat molt agradable]

[òscar navasa aguiló]

Eren les sis de la tarda quan em dirigia cap a Lleida des de la Vall de Boí per poder assistir a la nova exposició d'aquest mes d'abril de la Sala Coma Estadella, Paraules que fan camí, de l'artista Josep Manel Simó. En el trajecte des dels Pirineus a la plana de Lleida per la N-230 existeixen certs moments en què el paisatge ofereix al viatger una sensació de solitud i tranquil·litat molt agradable, si tens la sort de no trobar-hi camions.

Aquesta carretera, com altres camins de la nostra geografia, pro-

porciona una comunió privilegiada entre el paisatge i l'individu, assistint a un acte de vouyerisme simbòlic on l'espectador entra en contacte directe amb la transformació i gradual del terra sota la influència de la llum irreal del capvespre ponentí, talment com si llisquessim sinuosament sobre un cos infinit que es despulla per anar a dormir. Malgrat tot, el somni del camí es desencaixa dels paràmetres agradables per entrar en el malson que significa per a mi entrar a Lleida en hora punta.

Aconsegueixo aparcar el cotxe

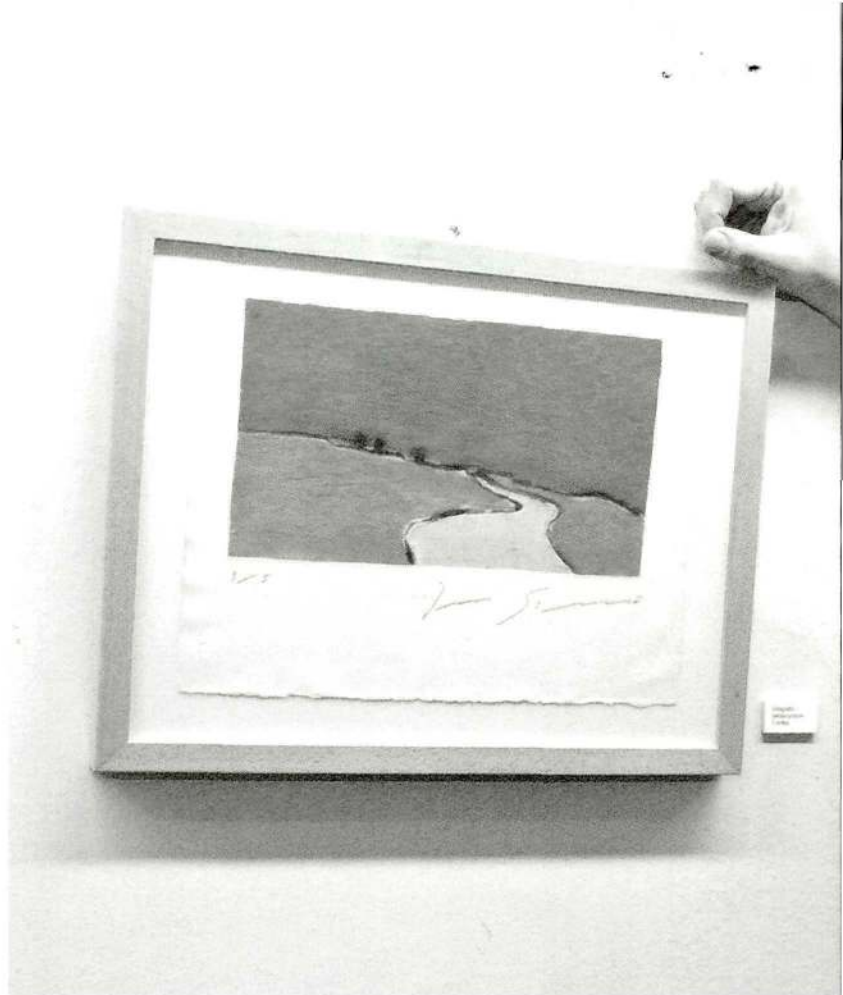
[És sorprenent com Simó és capaç d'establir diàlegs tan colpidors entre el paisatge i l'espectador]

prop del Col·legi i entro a la Sala Coma Estadella, estava sol, tenia la sala per a mi, un altre cop tranquil·litat. Gradualment, el viatge oníric em tornà a la memòria mentre examinava amb deteniment els 17 gravats del Simó que conformaven *Paraules que fan camí*.

Aquest artista, amb una trajectòria consolidada en el món del gravat, aconseguia, amb la seva depurada tècnica, capturar les sensacions del trajecte que acabava de realitzar.

Els aigüaforts, xilografies, puntes seques o carbonodrams d'aquesta exposició imprimeixen paisatges minimalistes enfilats per camins dirigits a l'horitzó, a l'infinit, que suggereixen trajectes cap a futurs incerts. És realment sorprenent com Simó, amb dues o quatre tintes i unes formes tan senzilles que ratllen el minimalisme, és capaç d'establir diàlegs tan colpidors entre el paisatge i l'espectador, utilitzant com a canal de comunicació el camí, omnipresent a les obres exposades.

El tractament de la gamma cromàtica també ajuda, l'artista presenta el trànsit de colors del dia a la nit, amb un especial interès pels

ocres ataronjats dels capvespres, que es transformen en negra nit en alguns casos. Un dels aspectes que hem de destacar són les gradacions, el contacte entre el cel i la terra a l'horitzó no es produeix de forma brusca, tot el contrari, seguint les tendències presents en les aquarel·les més tendres, Simó estableix un contacte suau entre l'esfera celest i el món terrenal, un efecte lloable si tenim en compte que parlem de gravat.

Surto de la Sala amb un bon gust de boca i de ment, torno a agafar el cotxe per enfilar un altre cop el camí cap al Pirineu, durant el trajecte recordo els paisatges de Simó i no puc evitar establir paral·lelismes entre art i realitat. Així, en la fosca, contaminat per la magnífica exposició que acabava de visitar, el camí em comunica a cau d'orella tot allò que la terra amaga per ella mateixa.